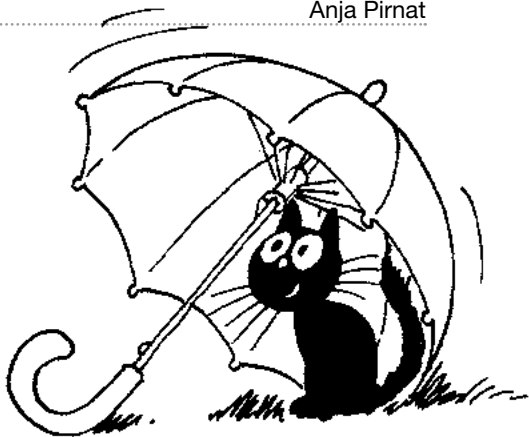

Modro nebo

Črni muc je najraje čepel pod modrim dežnikom. Kako imeniten je bil ta dežnik, svetel kakor jasno nebo!

Nekega večera je prihrumel veter. Prvič *huuuu*, drugič *huuuu* in je dvignil dežnik visoko v zrak. Črni muc se je pognal za njim, da bi ga ujel.

Toda vetru ni bilo prav nič mar – le *naprej, naprej*. Nato je nenadoma izginil. Dežnik je pristal sredi travnika.

Črni muc se je ustavil nekaj mačjih skokov stran in debelo pogledal. Izpod dežnika je kukal košat rep. Lisica! Kaj pa zdaj? »Ne gre drugače – moral bom počakati, da zaspi,« se je odločil črni muc in se skril. Na svoje veliko presenečenje je že kmalu lahko šel *hop, hop, hop*, tiho pograbil dežniček in smuknil stran. »Zlahkoto!« si je mislil. Tedaj pa se je ulilo.

»Zoprno vreme!« je godrnjal črni muc, sam lepo na suhem in varnem pod dežnikom. Poškilil je k lisici. »Naj si vendar poišče zavetje, neumnica, saj bo čisto premočena!« Ona pa nič. »Ali naj jo zbudim? Če me zagleda, je konec z mano!«

Deževalo je in deževalo, pihalo in pihalo – lisica se ni premaknila niti za ped. Črni muc je tuhtal in premišljeval in se obotavljal. Nato je le šel *hop, hop, hop* in previdno odložil svoj dežnik zraven lisice. »Samo toliko ji ga posodim, da dež poneha in se ne bo prehladila,« si je mislil. Pritajil se je pod grmiček, tam pa ga je kmalu premagal spanec.

Zjutraj je lisica poskakovala sem in tja. »Tako sem bila utrujena, da sem kar zaspala! Kakšna sreča, da se je pojavil dežniček! Kdo bi skrbel za sestrico, če bi zbolela še jaz?« Ko je črni muc to slišal, ni imel srca, da bi ga hotel nazaj. Neopazno je zapustil svoje skrivališče in jo mahnil domov. »Čudno – pa so rekli, da bo danes deževalo!« ga je prešinilo, ko je bil na koncu vasi.